

Armo riittää

Vanhaa ja uutta armon valtakunnasta

Numero 3

4. vsk

15.6.2007

Elämässä on surun ja ilon aikoja

”Kuuden päivän kuluttua Jeesus otti mukaansa Pietarin sekä Jaakobin ja hänen veljensä Johanneksen ja vei heidät korkealle vuorelle, yksinäisyyteen” (Matt. 17: 1).

On aikoja ja tapahtumia, jotka jättävät niin syvät jäljet elämäämme, ettemme voi niitä koskaan unohtaa. Sellaista aikaa muisteli Johannes kirjoittaessaan päivästä, jolloin Jeesus löysi hänet. Se syöpyi hänen sieluunsa niin syväälle, että hän vielä vanhoilla päivillään muisti hetken, jolloin se tapahtui. Jollakin tavoin tämä pitää paikkansa Matteuksenkin kohdalla, kun hän kirjoitti: ”Kuuden päivän kuluttua.”

Lukiessamme Matteuksen evankeliumin kuudettatoista lukua saamme tietoa siitä, mitä tapahtui ennen näitä kuutta päivää. Jeesus oli puhunut Pietarille vakavia sanoja, samoin kuin toisillekin, siitä, että ristiä oli kannettava joka päivä ja että

se, joka kadottaa elämänsä, on sen pelastava. Siitä he kyllä saivat ajattelemisen aihetta. Mutta nyt, kuusi päivää myöhemmin, tulisivat nuo lyönnit parannetuksi, jotka he olivat saaneet, ja pimeys oli väistytävä loistavan auringon tieltä. Nyt oli hetki tullut, jolloin Jeesus oli tuleva kirkastetuksi heidän silmiensä edessä. *Hän, joka antaa väsyneelle väkeä ja voimattomalle voimaa, tietää, milloin on aika lohduttaa, ja niin käy kulku kohti korkeuksia, jolloin suru ja huokaus pakenevat.*

Sen, joka tahtoo oppia tuntemaan Jeesusta, on ensin opittava tuntemaan itsensä. Itsetuntemuksen tietä joudumme taisteluun, masennukseen ja epäilyyn. Mutta Jeesuksen tunteminen antaa meille sanomattoman ihanan ilon. Sellaisina aikoina kristitty saa armon unohtaa itsensä ja nähdä yksin Jeesuksen.

Ludvig Hope

”Velka on maksettu”

Valtakunnallinen Kristus-juhla

Jyväskylän kristillisellä opistolla 11.-12.8.2007

Evankeliumin Opintoyhdistys ry ja Yhteistyöryhmä. Ohjelma sivulla 14-15.

Meerin mietteitä

Katso, minä luon uutta

Muutama viikko sitten leikkasin runkoverenpisarastamme melkein kaikki oksat pois. Jäi vain ruskea kuivuneen näköinen keppi jäljelle.

En toivonut paljoa siitä kukkasesta enää. Nyt siinä kuitenkin on lukemattomia pieniä oksia terhakoine vihreine lehtineen. Eiköhän tuota voine sanoa luomisen ihmeksi!

Meillä vanhemmilla ja isovanhemmilla on tärkeä tehtävä: rukoustyö lasten perheiden puolesta. Rukoilemme heille varjelusta kaikesta pahasta, pyydämme johdatusta elämän ratkaisuihin ja sitä, että heistä jokainen turvautuisi ainoaan todelliseen auttajaan, Jeesukseen.

Moni rukoileva äiti ja isä, mummo ja vaari, on jo siirtynyt ajan rajan taakse näkemättä erityistä tulosta lukemattomista rukouksista vietetyistä hetkistä.

Jumalan työ ihmissyömissä on usein meidän silmiltämme salattua. Koen Jumalan varmana lupauksena sanat: ”Näin sano Herran, teidän lunastajanne, Israelin Pyhä: Älkää enää menneitä muistelko, älkää muinaisia miettikö! Katso, minä luon uutta. Nyt se puhkeaa esiin – ettekö huomaa?” (Jes.43:14,18,19.)

Meidän tehtävämme on rukoilla ja rakastaa, harvemmin ohjata sanoin läheisiimme. Jokainen meistä on vajavainen ja epäonnistuu monesti, vaikka kuinka olemme päättäneet olla sanomatta loukkaavaa sanaa tai osoittaa välinpitämättömyyttä läheisillemme.

Kovin usein tarvitsemme anteeksiannosta. Tässä kohtaa saamme kokea, miten valtava merkitys on Ilosanomalla: sinun syntisi ovat anteeksiannetut. Taas saamme

jatkaa hyvällä omallatunnolla Herraan luottaen ja Häneltä apua pyydellen.

Elämän paineet puristavat monelta taholta. Ei ole helppoa kasvattaa lapsia ja suojella heitä yllättäviltäkin tahoilta tulevilta vaaroilta.

Virrentekijä rukoilee lämpimästi ja kauniista kotien puolesta.

*Lahjoita, Herra, perheisiimme
nyt pelkojemme keskelle
armo ja rauha sydämiimme,
pois pyyhi kaikki syntimme.
Hiljennä äänet maailman
ja murra valta mammonan.*

*Koteja, huoliin uupuneita
elvytä armon Hengellä
ja mieliämme painuneita
herätä, nosta, lämmitä.
Lahjoita uusi rohkeus
ja voima tehdä parannus.*

*Näin perhepiiriin kotiemme
ja ystävämme keskuuteen,
kun heidän luonaan vierailimme,
herätä toivo taivaaseen.
Meidänkin salli kuljettaa
suloista armon sanomaa.*

Iloa ja lepoa!

Meeri Auramo

Pääkirjoitus

Katolinen pelastusoppi tulee meille uusissa vaatteissa

Viime vuosina olemme eläneet kristikunnassa jälleen pahenevan sekaannuksen vaihetta. Monet yrittävät löytää Raamatun pääasiat niin kuin juutalaiset kirjanoppineet Jeesuksen aikana. Uskonsa antamassa varmuudessa juutalaiset raamatunopettajat uskalsivat uhmata jopa itse Pilatustakin ja sanoivat: ”Meillä on lakimme, ja lain mukaan hän on ansainnut kuoleman” (Joh. 19:7).

Tällaista uhoa on jälleen. ”Meillä on Raamattu... meillä on sana... ja sen mukaan...” Tämä kuulostaa hyvältä – ja suuret ihmisjoukot menevät tähän sanalliseen ansaan niin kuin Jeesuksenkin aikana.

Uusimman hengellistä elämää koskevan väärän arvion toi Suomeen viime helatorstaina englantilainen ”suositettu raamatunopettaja” (kuten hänestä sanotaan) David Pawson. Viikkoa ennen Nokia Mission Tampereella pidettyä tapahtumaa Pawson, oman kertomansa mukaan, sai Pyhälältä Hengeltä varmistuksen, että hänellä oli oikea viesti Suomelle.

”Henki sanoo, että on tullut aika saattaa päätökseen Lutherin uskonpuhdistus”, julisti Pawsonin. Pelastus ei ole pelkkää syntien anteeksi saamista vaan ”pelastus on sitä, että ihminen on täydellisesti palautettu Jumalan kuvan kaltaiseksi”.

Pawson seuraa teologiassaan 1800-luvulla elänyttä, niin ikään suuren suosion saanutta amerikkalaista evankelistaa Charles Finneytä. 1851 ilmestyneessä Systemaattinen teologia -teoksessaan Finney oli hyvin kriittinen Calvinia ja Lutheria kohtaan ja erityisesti uskonpuhdistajien vanhurskauttamisoppia kohtaan. Siihen hän iski kovasti.

Kuvaavaa on, että Finneyn Systemaattisessa teologiassa on yksi luku vanhurskauttamisesta — ja sitä seuraa 17 lukua pyhityksestä. Painopiste oli Finneyllä siirtynyt Kristuksen lunastustyöstä ja uskosta ihmisten tekoihin.

Finney opetti sellaista pyhittymistä, jonka vaikutuksesta ihmisten oli määrä tulla niin pyhiksi, että he kelpaisivat Jumalalle sellaisinaan, ilman Jeesuksen apua. Monissa kohdin Finneyn pelastusoppi kävi hyvin yksin roomalaiskatolisen pelastusopin kanssa. Kuten tiedämme se on edelleen maailman suosituin pelastusoppi, koska se edellyttää kristityiltä oman osuuden suorittamista pelastuksen saavuttamiseksi.

1800-luvun Amerikassa täyden pyhityksen liikkeet saivat tukea arvostetuilta henkilöiltä kuten johtavilta papeilta, piispoilta ja teologeilta. Näin on käynyt Suomessakin nyt 150 vuotta USA:n tapahtumien jälkeen.

Jumalan Poikaa ollaan jälleen eliminoimassa Jumalan lasten elämästä. Mutta me toistamme: ”Ei kukaan muu voi pelastaa kuin hän. Mitään muuta nimeä, joka meidän pelastaisi, ei ole ihmisille annettu koko taivaankannen alla.” (Apt. 4:12.)

Ja kun katsomme Raamatusta, minkälaisia perille pääsevät ihmiset ovat, luemme heistä: ”Nämä ovat päässeet suuresta ahdingosta. He ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä. *Sen tähden* he ovat Jumalan valtaistuimen edessä.” (Ilm. 7:14-15.) Siinä on pelastus oikain selitetty.

Per-Olof Malk

Elämäni tärkeitä raamatunkohtia

Sovituksen sana

Elämämme aurinkoisina ja hyvinä päivinä emme kovinkaan innokkaasti kaipaa Jumalan sanan valoa elämäämme. Meillä tuntuu silloin olevan kaikkea. Mutta sitten tulevat vaikeuksien ajat ja myrskyn ensi vihurit alkavat puhaltaa. Silloin tulee tarve tarttua tosissaan Jumalan sanassa oleviin armon lupauksiin. Mihin muuhunkaan sitä tarttuisi?

Kaiken elämässämme kattava Jumalan armon lupaus sisältyy tuttuun *sovituksen sanaan*: ”Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä luenut heille heidän rikkomuksiaan ja hän uskoi meille sovituksen sanan.” (2. Kor. 5:19, KR 38.)

Emme koskaan tässä ajassa pysty ammentamaan tyhjiin sitä Jumalan armon ja lohdutuksen yltäkylläisyyttä, joka sisältyy tähän Raamatun todistukseen sovituksen ihmeestä.

”*Jumala oli Kristuksessa ja sovitti*”. Siinä on Golgatan tapahtuman ehdoton sisältö ja merkitys. Se julistaa Isän ja Pojan ykseyttä ja yhteyttä. Se kertoo ihmeellisestä sovitusteosta, joka avaa iankaikkisen elämän kaikille Jumalaa vastaan rikkoneille.

Kristuksen sovitutseko on kristillisen uskomme syvin ja suurin salaisuus. Vaikka päivittäin pysähtyisimme sen eteen, emme voi lakata ihmettelemästä sitä. Jos pääsemme perille kirkkauden valtakuntaan, emme kyllästy veisaamaan ylistystä teurastetulle Karitsalle. Vasta siellä ymmärrämme sovituksen ratkaisevan merkityksen omalle autuudellemme. Olemme perillä juuri sen ansioista, sen tähden ja sen avulla.

Murheellisena huomaan niin usein, ettei tämä hyvä uutinen todella uppoudu minuun, ei valloita sydäntäni, ei täyty jatkuvasti mieltäni eikä pääse antamaan lujaa pohjaa kaikkien myrskyjen keskellä. On välttämätöntä rukoilla virren sanoin: ”Kirkasta, oi Kristus meille, ristinuhri Golgatan” (301:1).

Jokin minussa huutaa, että minun pitäisi olla parempi, vilpittömämpi, antautuneempi, kuuliaisempi kuin mitä nyt olen. Vasta silloin sovituksen sana saisi ottaa minut valtaansa.

Siksi kun kuulen sovituksen sanan, en sittenkään pysty soveltaman sitä itseäni. Näin siitäkkin huolimatta, että siinä on rajoituksetta kaikkia ihmisiä koskeva sana *maailma*.

Tämän nykyisenkin maailman on Jumala sovittanut Kristuksessa. Siihen kuulun minäkin kaikkine heikkouksineni ja rikkomuksineni. Olen yksi niistä *kaikista* ihmisistä, joiden puolesta Ihmisen Poika antoi henkensä lunnaiksi (Matt. 20:28). Olen yksi niistä *kaikista*, joiden puolesta Jeesuksen veri on vuodatettu syntien anteeksiantamiseksi (Matt. 26:28).

Miksi en siis tänään ottaisi vastaan sovituksen sanaa! Miksi en antaisi sen sovittaa itseni Jumalan kanssa ja luottaisi siihen, että Jumala ei lue minulle minun rikkomuksiani! Miksi en katsoisi silmiäni eteen kuvattua Jeesusta Kristusta! Miksi en sanoisi: *Salve crux, spes unica* – terve risti, ainoa toivo! Miksi en tunnustaisi: Kiitos Herra Jeesus Kristus sinun jokahetkisestä avustasi!

Olavi Peltola

Ajatuksia käskyistä – V

”Älä tapa”

Tappamisen kieltävä käsky on konkreettinen. Se puhuu meille elämän luomisen vastakohdasta, elämän väkivaltaisesta päättämisestä. Käsky kohdistuu tekemiseen, joka on helppo mieltää vääräksi.

Käsky vetoaa järkeemme. Siksi ei ole yllättävää, että vastaavansisältöinen käsky sisältyy käytännössä kaikkiin yhteiskuntajärjestyksiin. Taposta ja murhasta tuomitaan vankeuteen, jossain jopa kuolemaan.

Tappamisen kieltävällä käskyllä on yhteiskunnallinen ja moraalinen merkitysensä. Se suojaa elämää. Se turvaa ihmisen koskemattomuutta. Se on loogiselta rakenteeltaan vastavuoroinen: koska emme halua tulla tapetuksi, älkäämme tappaako muita.

Käskyn rajattu alue

Vaikka viides käsky on universaali – jokainen käsittää, kuinka järkävä käsky on – sen vaikutusalue on rajallinen. Käsky ei koske jokaista mahdollista tilannetta. Käsky olla tappamatta ei ulotu Jumalaan eikä esivaltaan. Niillä on oikeus tappaa.

Raamattu kertoo näistä esimerkkejä.

Kun israelilaiset olivat orjina Egyptissä, Jumalan enkeli tappoi vitsauksena esikoiset. Kun Ananias vaimoineen valehteli, he kaatuivat kuolleina maahan. Kun Jeesus oli otettu kiinni, hän ei kiistänyt kuulustelijallaan olevaa valtaa; hän sanoi, että valta oli annettu ylhäältä.

Yhteiskunnallinen valta on väkevä. Siksi sitä pitää käyttää harkiten. Valta ei saa jäädä vallattomaksi. Sitä on käytettävä kontrolloidusti.

Yhteiskunnallista kuoleman valtaa tulee käyttää yhteisön heikomprien suojelemi-

seksi – olipa sitten kyse kuolemanrangaituksesta tai sodasta, joilla yhteisön heikompia jäseniä varjellaan suuremmalta pahalta.

Käskyn teologinen sisältö

Opettaessaan viidennen käskyn sisältöä Jeesus ei kiinnitä huomiota tappamiseen sosiaalieettisenä kysymyksenä. Hän puhuu tappamisesta uudella tavalla. Hän syventää näköalaa. Jeesus ei kysy, millä tavalla vältämme käskyn rikkomisen. Hän kysyy, millä tavalla me rikomme käskyä jokapäiväisessä elämässä.

Joka vihastuu veljeensä, on jo tappanut hänet.

Käsky ei puhu meille ainoastaan konkreettisista asioista, teoista, joita voidaan tehdä tai olla tekemättä. Käsky paljastaa millä tavalla olemme Jumalan kasvojen edessä rikkoneet häntä vastaan. Käsky siis osoittaa sydämen pahuuden – juuri sieltä lähtevät murhat.

Käsky kertoo, miksi me tarvitsemme Kristuksen sijaissovittusta. Käsky paljastaa, että olemme syntisiä.

Mutta juuri meille murhaajille ja tappajille Jeesus antaa elämän ja autuuden, iankaikkisen elämän lahjan. Hän antaa meille synnit anteeksi ja niin me – veljämme murhaajat – saamme armahdettuina ihmisinä jatkaa taas elämän matkaa.

Markus Malk

**Lehtemme seuraava
numero ilmestyy,
jHs. ensi elokuussa**

Jos sinulla kristittyinä on vaikeuksia, muista: **Jumalan valtakuntaan mennään monen ahdingon kautta**

”Jumalan valtakuntaan meidän on mentävä monen ahdingon kautta” (Apt. 14:21-22).

Tällä tavalla kuvataan sitä tietä, jota kaikkien Jumalan lasten täytyy kulkea tässä elämässä. Ja vielä näinkin: Mitä vanhemmaksi he tulevat, mitä enemmän armoa he saavat ottaa vastaan, mitä suuremmaksi heidän uskonsa kasvaa ja mitä enemmän lahjoja heillä on, sitä suuremmiksi käyvät myös heidän koettelemuksensa.

Jonakin kertana Jumala sallii sen, että saatana saa seuloa Jumalan lapsia kuin viljaa, niin että joku Daavid ja joku Pietari tekevät suuria syntejä. Toisella kerralla Herra sallii pahojen ihmisten, onnettomuuksien tai pitkällisten kiusausten murtaa ihmisen koko olemuksen niin kuin Jobille kävi.

Jumalan lasten kokemuksia

Jossakin kohdassa Herra käskee ystävänsä Abrahamin uhrata lapsensa, antamansa ihmeen, lupauksen pojan, Iisakin, joka oli hänen isän sydämelleen kaikkein arvokainta. Toisessa kohdassa Joosef, Israelin lempilapsi, myydään ja kuljetetaan orjana vieraaseen maahan kaikkine näkyineen ja tulevaisuudentoiveineen. Sitten näemme, miten Herra opettaa Paavalia monesti rukoilemaan, mutta kun tämä pyytää vapautusta sielunvihollisen aiheuttamista kärsimyksistä, hänen rukouksiinsa ei vastata.

Toisella kerralla Jumala opettaa Johannesta, ”Yljän ystävää”, ”suurinta, joka naisesta on syntynyt”. Häntä Jumala opettaa istumaan täysin hylättyinä Herodeksen

vankilassa. Ja lopuksi hänet tapetaan niin kuin monet muut marttyyrit tapettiin suuren katsojajoukon edessä, uskossa Jumalalle kunniaa rohkeasti antaen. Mutta ei, eihän se noin tapahtunut, vaan Johannes tapettiin näkymättömissä. Sanotaan vain: ”Anna minulle lautasella Johanneksen pää.” Ikään kuin kaikki olisi ollut vain leikkiä.

Jokaisen täytyy tunnustaa, että tässä vaaditaan uskoa ilman näkemistä. Kukaan ei nähnyt, että Johannes oli Jumalan silmäteriä ja palvelija, jota Jumala sydämehtään rakasti, että hän oli Jumalan Pojan lähin ystävä, että Jumala oli erityisellä tavalla sulkenut hänet rakkauteensa. Jumalan rakkaus oli todella syvälle kätkettyä.

Mutta tällä tavalla Jumala toimii niiden kanssa, joita hän rakastaa eniten, joille hän antaa suurimmat lahjat ja joita hän tahtoo kunnioittaa eniten. Heidän kohdallaan Jumala usein vaikennee ikään kuin hän ei tahtoisi olla missään tekemisissä heidän kanssaan. Hän sallii kaikenlaisen hädän ja surun kohdata heitä, hän antaa heidän omien syntiensä ja heikkouksiensa kauhittua heitä ja hän sallii maailman ja perkeleen kauhistaa heitä.

Jumalan odottaminen

Kun he etsivät Jumalaa, ainoaa Lohduttajaansa ja Auttajaansa, hän antaa pitkien aikojen kulua ikään kuin hän ei kuulisi heitä. Paha tulee yhä pahemmaksi. Silloin Jumalan lapsiparat huokailevat arkoina, ja uskovat, että Jumala on heidät hylännyt ikuisiksi ajoiksi heidän syntiensä tähden, siis kylläkin hyvin perustein.

Silloin Jumalan mielen mukainen ihminen valittaa kaiken menettäneensä: ”Minut on ajettu pois Jumalan kasvojen edestä.” Silloin Jeremia tukahtuneena vaikeroi: ”Juuri minua vastaan hän kääntää kätsensä, yhäti, kaiken päivää. Hän on kalvanut minun lihani ja nahkani, musertanut minun luuni. Hän on rakentanut varustukset minua vastaan ja piirittänyt minut myrkyllä ja vaivalla. Hän on pannut minut asumaan pimeydessä niin kuin ikiaikojen kuolleet. Hän on tehnyt muurin minun ympärilläni, niin etten pääse ulos, hän on pannut minut raskaisiin vaskikahleisiin. Vaikka minä huudan ja parun, hän vaien-taa minun rukoukseni.” (Val. 3:3-8.)

Danielin hämmästy

Daniel, joka enkelin kautta oli kohdannut Jumalan ja jota oli puhuteltu sanoilla ”Sinä suuresti rakastettu”, joutui olemaan kuusi päivää ja kuusi yötä leijonien luolassa ennen kuin Herra toi hänelle ruokaa. Silloin hän ihmetteli sitä, ettei Herra ollutkaan unohtanut häntä ja hän huudahti: ”Herra, Jumala, sinä siis vielä ajattelet minua!”

Mutta tarvitsemmekö lisää esimerkkejä? Jumalan ainoa, rakastettu Poika, Hän, joka on kulkenut edellämme, huusi syvimässä hädässään: ”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit? Miksi olet kaukana, et auta minua, et kuule valitukseni sanoja? Jumalani, minä huudan päivällä, mutta sinä et vastaa, ja yöllä, enkä voi vaieta.” (Ps. 22:2-3.)

Kun siis Jumalan kaikki pyhät ovat huokailleet näin samalla kun he ovat olleet Jumalan armon huostassa, niin emmekö mekin asennoituksi elämään niin, että kulkisimme samaa tietä kuin nuo muut? Sillä se, jonka uskoa ei ole koeteltu ja kiusattu, on ilman uskoa. ”Jos te olette ilman kuritusta... silloinhan te olette äpäriä etteklapsia.” (Hepr. 12:8.)

Jokaista oikeaa kristittyä koetellaan

vähintäänkin niin paljon, että hänellä on, omien syntiensä tähden, vaikeata uskoa Jumalan armoon. Tämän lisäksi sielunvihollinen ja maailma koettelevat häntä kaikin tavoin niin, että hän ei paljon lepoa saa.

Mitä pyhempi ihminen, sitä vaikeammat koettelemukset

Praetorius sanoo voimakkaasti: ”Jokaisella kristityllä täytyy ensinnäkin olla sielunvihollinen. Siten hänellä täytyy olla Juudas. Sitten Kaifas ja Pilatus. Nämä ruoskivat hänet verille. Kun yksi lakkaa lyömästä, tulee kaksi muuta jatkamaan. Kun he lopettavat, tulee neljä muuta, toinen toistaan pahempia, jatkamaan. Ja niin jatkuu kunnes kärsimys täyttyy. Mitä pyhempi ihminen on, sitä vaikeampia koettelemuksia hänen täytyy kokea. Mitä nöyryytempi ja pyhitetympi kristitty on, sitä katkerampia kokemuksia hänellä tässä maailmassa on. Ja usein hänellä ei ole ainoatakaan, joka lohduttaisi häntä.”

Näin Jumala toimii ja opettaa meille, mitä oikea usko on. Siksi Jumala myös antaa kaiken sen pahan, mikä Adamin lankeemusta seurasi, olla edelleen keskelämme täällä maailmassa.

Hän antaa koko syntitulvan, kaiken sisäisen turmeluksen ja pahojen henkien suuren joukon olla täällä ja vaikuttaa meissä. Lisäksi se pimeys ja ahdistus, joka tästä kaikesta seuraa, ahdistaa sellaista sydäntä, joka haluaisi olla pyhä ja puhdas, hengellinen ja taivaallisiin suuntautunut.

Lisäksi heränneen ihmisen sielu on kuin avoin haava, missä jo pieni hiekanjyvä tai tuulen henkäys aiheuttaa kipua. Näin voi jokainen ymmärtää, miten kristityn elämä on täynnä katkeria kokemuksia, murheita ja kiusauksia, jotka ympäröivät sielun sumun ja tummien pilvien lailla.

Carl Olof Rosenius

Jumala voi valmistaa työkalujaan sallimalla heille kärsimystä

Merkittävin antisi Jumalalle ja toisille ihmisille voi nousta suurimmasta heikkoudestasi. Suomessakin tunnetun John Bunyanin hengellinen kärsimys oli järkyttävää. Vuosi toisena jälkeen hänen syntinsä vaivasivat häntä toistuvasti niin ankarasti, että monet meistä eivät sellaista kärsimystä kestäisi. Hän eli toivottomuudessa ja varmuudessa siitä, että häntä odotti iankaikkinen kadotus.

Sitten seurasivat pitkät vuodet vankilassa, jolloin häntä varjosti epävarmuus siitä, teloitettaisiinko hänet vai karkotettaisiinko hänet. Ei ihme, että hänen kirjansa ”Kristityn vaellus” on hengellisesti niin poikkeuksellisen voimakas. Paljon sen sisällöstä on Bunyanin omaelämäkertaa.

Sellaiset tunnetut julistajat kuin George Whitefield ja Wesley'n veljekset kärsivät suunnattomasti kamppaillessaan pelastuksen löytämiseksi. Whitefieldin hengellinen hätä oli niin ankara, että hän lähes menehtyi paastojensa vuoksi. John ja Charles Wesleyt ei mikään voinut lohduttaa ennen kuin he löysivät pelastuksen.

Charles Spurgeonia, joka omakohtaisesti tiesi, mitä tuskallisessa sairaudessa kärsiminen on, oli niin ahdistettu pelastuskysymyksen takia, että hän kirjoitti:

”Mieluummin kärsisin seitsemän vuotta kauhistaavasta taudista kuin kärsisin siitä hirvittävästä olostani, mikä synnin syvyyden ymmärtäminen tuo tullessaan.”

Ei ole ihme, että näiden miesten hengellinen palvelutyö oli mittavampaa kuin useimpien sellaisten kristittyjen, joita sisäiset tuskat eivät ole raadelleet.

Traumat saattavat valmistaa meitä Jumalan työhön paremmin kuin muut asiat.

William Moonin menetettyä näkönsä hän lausui rukouksen, johon Jumala kyllä vastasi. Moon pyysi: ”Herra, auta minua käyttämään tätä sokeuden lahjaa sinun palveluksessasi...”

Barbara Johnson on saanut auttaa lukemattomia ihmisiä Kristuksen kunniaksi sen jälkeen kun kuolema järkyttävällä tavalla oli ryöstänyt häneltä kaksi hänen poikaansa, kun kolmas pojista alkoi elää miesten kanssa ja hänen puolisonsa oli onnettomuudessa loukkaantunut hyvin vakavasti.

Sen sijaan että jatkaisin kirjoittamalla sadoista muista ihmisistä, päätän toteamalla, että suurelle kristittyjen joukolle kärsimykset ovat olleet heidän hengellisen palvelutyönsä ”salaisuus”.

Sellaisissa tilanteissa, joita nämä Jumalan lapset nimenomaan eivät olisi halunneet – sellaisissa elämänvaiheissa, joissa kuolema näytti parhaalta vaihtoehdolta – heitä valmistettiin Jumalan palvelemiseen paremmin kuin millään muulla tavalla.

*Grantley Morris
(Suom. POM)*

Etsimme

Etsimme kirjastoomme tällä hetkellä erityisesti Erkki Lemisen, Niilo Tuomenoksan ja Eino Mannisen kirjoja ja kirjoituksia.

Jos joku lukijoistamme löytää näiden sananjulistajien kirjoja tai kirjoituksia ja voi lahjoittaa tai myydä niitä meille, olemme kiitollisia. Lisätietoja puh. (019) 41 42 43.

Evankeliumin Opintoyhdistys ry

Olkoon Jeesus ensimmäinen ja kaikkein rakkain meille

”Hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana, että voitaisin omakseni Kristuksen” (Fil. 3:8).

Paavali puhuu tässä ihmisenä, joka on joutunut Jumalan eteen, Jumalan kasvojen valkeuteen. Hän on joutunut havaitsemaan, ettei tuolla paikalla Jumalan läpikutunevan katseen edessä kestä mikään, mikä on ihmisestä lähtöisin. Ei yksikään teko, ei yksikään sana eikä yksikään ajatus ole kelvollinen, hyvä eikä täydellinen. Ei mikään luonteen jalous eikä mikään tarkoitusperän puhtaus voi siinä auttaa.

Kaikkea tuota Paavali oli yrittänyt. Hän oli rakentanut oman hyvyyden ja pyhyiden rakennelmaa. Hän oli tehnyt sitä kauan, hartaasti, miehen koko voimalla ja päätöksellä. Mutta Damaskon tiellä hän oli kohdannut vahvempansa. *Mikä oli ollut voitto*, siitä oli tullut tappio. Kaikki oli luettava sen jälkeen tappioksi tuon ylen kalliin asian, Jeesuksen Kristuksen tuntemisen, rinnalla. Elämälle oli tullut uusi, suuri tavoite: *kaikki suunnattiin siihen, että Kristus* olisi oma Herra ja Vapahtaja. Paavali pyrki nyt *vain yhteen päämäärään*, siihen, että hänen havaittisiin olevan Kristuksessa.

Tässä ratkesivat Paavalin kaikki elämän ongelmat. Ei ollut mitään vaikeuksia, jotka tämän rinnalla ja tämän jälkeen olisivat vielä olleet ongelmia. Elämän suuri peruskysymys oli saanut ratkaisunsa ja sen kanssa kaikki muut kysymykset olivat samalla saaneet ratkaisunsa.

Voitko sinä ja voinko minä sanoa samaa omasta elämästämme? Olemmeko sillä tavalla Kristuksen omia, ettei sen

lisäksi ole enää mitään suurta huolta? Varmaankin hyvin harvat voivat sydämeästään yhtyä tähän. Tavallisesti meillä on paljon vaikeita, raskaita, selvittämättömiä asioita. Olemme puolitiessä kaikkiin suuntiin. Kiitos ei kohoa sydämistämme.

Mistä löydämme avun tähän? Voimme tietenkin ripittäytyä ja tehdä parannusta. Näin on tietenkin meneteltävä. Mutta jos avuksemme etsimme vain sitä, mitä itse voimme tehdä, niin apu jää epävarmaksi. Eikö keskeisimpiin kokemuksiimme kuulu juuri tämä: me emme itse voi auttaa itseämme. Omasta sydämeästämme ei löydy sitä puhtautta, sitä tarkoitusten vilpittömyyttä eikä olemuksestamme sitä voimaa, jota varsinaisesti tarvitsisimme.

Ainoaksi toivoksemme jää tämä: että voitaisiin omakseni Kristuksen ja minun havaittaisiin olevan hänessä. Hän ja vain hän – tähän tulokseen ovat kristillisessä seurakunnassa lukemattomat ihmiset tulleet. Katse häneen, Vapahtajaan ja Herraan. Olkoon hän ensimmäinen ja kaikkein rakkain, olkoon hän läheisin ja tärkein, ensimmäinen aamulla ja viimeisin illalla.

Hän on tarpeellisin silloin, kun synnit painavat ja kuolema ahdistaa. Hän on silloin välttämätön, kun mistään muualta ei apua tule. Jos tämä yksi asia on kunnossa, että Kristus on minulle ensimmäinen ja tärkein kaikesta, niin silloin kaikki muut asiat ovat pieniä. Ne saavat ratkaisunsa. ”Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa, niin sen ohessa annetaan teille kaikki tämäkin.” Oleellista siis on, että hän on suurin ja tärkein ja ensimmäinen.

*Lennart Pinomaa
kirjassa ”Maa, kuule Herran sana”*

Ote Zinzendorfin saarnasta

Mitä hääpuku tarkoittaa Jeesuksen vertauksessa?

”Kun kuningas tuli sisään katsomaan juhlavieraitaan, hän näki siellä miehen, jolla ei ollut hääpukua. Hän kysyi tältä: 'Ystäväni, kuinka saatoit tulla tänne ilman häävaatteita?' Mies ei saanut sanaa suustaan. Silloin kuningas sanoi palvelijoilleen: 'Sitokaa hänet käsistä ja jaloista ja heittäkää ulos pimeyteen.’” (Matt. 22:11-13.)

Tämä Jeesuksen vertaus tuo mieleen hänen ennustuksensa: ”Te näette Abrahamin ja Iisakin ja Jaakobin ja kaikki profeetat Jumalan valtakunnassa mutta huomaatte, että teidät itsenne on suljettu ulos” (Luuk. 13:28).

Ketkä oli suljettu ulos? Ehkä pahuuden lapset? Ei, vaan valtakunnan lapset, sillä Jeesus sanoo toisessa yhteydessä: ”Ne, joiden oli määrä periä valtakunta, heitetään ulos pimeyteen” (Matt. 8:12).

Tämä selviää tarkemmin seuraavassa:

Vertauksessa kuninkaan pojan häistä Jeesus sanoi: ”Kun kuningas tuli sisään katsomaan juhlavieraitaan, hän näki siellä miehen, jolla ei ollut hääpukua” (Matt. 22:11). Kysymys on siitä, ketä tämä mies edustaa, kenen vertauskuva hän on?

Hän ei ole vertauskuva sellaisista ihmisistä, jotka kulkevat laveaa tietä kadotukseen. Hän ei ole vertauskuva niistä ihmisistä, jotka viettävät jumalatonta elämää ja jotka ilmiselvästi näyttävät kulkevan kohti kadotusta. Vertauksen mies kuvaa pikemminkin niitä ihmisiä, joita Jumalan lapset kutsuvat kääntyneiksi ja joilla on Jumalan lapsen piirteet.

”Kuinka saatoit tulla tänne ilman häävaatteita?” kysyi kuningas. Vertauksen

mies ei sanonut mitään. Hänen vaikenemisestaan me näemme, että hän ymmärsi, mitä oli tapahtunut. Hän ymmärsi, mitä kuningas tarkoitti kysymyksellään ja hän tiesi, että siihen ei voinut vastata.

Näyttää siltä, että vertauksen mies olisi voinut antaa kuninkaalle hyvän vastauksen. Kuningashan kysyi: ”Kuinka saatoit tulla tänne?” Mies olisi voinut vastata: ”Minut kutsuttiin tänne.”

Jos kuningas sitten olisi jatkanut: ”Miksei sinulla ole kaunista pukua ylläsi?”, niin mies olisi voinut vastata: ”Mistä me ihmiset, joita tänne kutsuttiin teiltä ja aiovieriltä, olisimme saaneet kauniita vaatteita? Meidäthän kutsuttiin sellaisina kuin olimme, kerjäläisinä, sokeina ja rampoina. Mistä olisimme saaneet vaatteet? Niin kuin nuo muut tulivat tänne ryysyisään, niin tulin minäkin.”

Tuollaiseen vastaukseen kuningas ei olisi voinut mitään sanoa, jos kyse todella olisi ollut kauniista vaatetuksesta. Siksi hääpuvun täytyy merkitä jotakin muuta kuin kaunista pukua, kaunista vaatetta.

Hääpuku ei tarkoita kaunista pukua. Kuninkaan kysymys ei tarkoittanut: ”Kuinka saatoit tulla tänne ilman kauniita vaatteita?” Sen sijaan kuninkaan kysymys tarkoitti: ”Sinulla ei ole ylläsi samanlaista vaatetta kuin muilla vierailloilla on.” Keräjäiset ja muut olivat nimittäin kaikki vaatetta, jotka oli annettu heille talon puolesta. Vertauksen mies oli ainoa poikkeus. Hänellä ei ollut tätä pukua.

Miksei hänellä ollut tätä lahjapukua? Epäilemättä siksi, että sisälle tullessaan hänellä oli ollut yllään kauniimpi puku kuin kenelläkään toisella tulijoista.

Oli ollut helppo saada kerjäläiset, sokeat ja rammatt ymmärtämään, että he tarvitsivat eri vaatteet kuin mitä heillä tullessaan oli yllään. Kun he astuivat juhlasaliin, he kiittivät Jumalaa siitä, että heille oli annettu lahjaksi puku, josta he eivät saaneet maksaa mitään.

Mutta kun hyvin pukeutunut mies tuli paikalle, hän katsoi muita taloon menijöitä ja sanoi: ”Minun vaatteeni näyttävät paljon paremmilta kuin noiden muiden tulijoiden. Minä en tarvitse mitään muuta. Prinssikään ei häpeilisi minun vaatteissani.” Mutta kun kuningas tuli vieraitten joukkoon hän näki yhden miehen ilman sellaista pukua, joka tulijoille oli kuninkaan toimesta annettu.

Rakkaat ystävät, älkää ajatelko, että minä olen tämän keksinyt. Maassa, jossa Vapahtaja puhui vertauksensa, oli sellainen tapa, että jokaiselle hääjuhlaan saapuvalla ja jokaiselle, jonka joku merkittävä henkilö oli kutsunut luokseen, annettiin vierastaloon tullessa juhlavaate.

Käytännössä tämä tapahtui niin, että tulijan omien vaateiden päälle pantiin juhlavaate. Turkissa tätä vaatetta kutsutaan nimellä ”pelz” ja ”caftan” ja yhä vielä [1700-luvulla] tämä tapa on yleinen Lähi-idässä. Jos jonkun suurvallan lähettiläs tai vaikka itse Rooman keisari olisi kutsuttu juhlaan, hänen pitäisi pukea ylleen juhlavaate, joka hänelle tuollaisessa juhlatalossa annetaan.

Nyt sinä voit ymmärtää, miksi hyvin pukeutunut häävieras ei ottanut vastaan talon tarjoamaa juhlavaatetta. Nyt voit nähdä, miksi kuningas puhutteli miestä niin kuin puhutteli. Miehen sydän kertoi, ettei hän voinut vastata kuninkaan kysymykseen. Hän näki, miten suunnattoman paljon juhlavaate merkitsi. Häntä alkoi kauhistuttaa kun hän tajusi, että hän oli ollut väärässä, mutta nyt oli myöhäistä.

Ote kreivi Ludvig von Zinzendorfin saarnasta 4.2.1742. (Suom. POM)

Ristin valo

*Valo pimeydessä loistaa
valo ristin muotoinen
se on risti Jeesuksen.*

*Risti kaiken pelon poistaa
tuo paikka vapahduksen
sen suo veri Jeesuksen.*

*Kohotan katseen korkeuteen
ristis alla olla saan
armos riittää ainiaan.*

*Pääni painan rukoukseen
Totuutes suo kaikkialle
ihmiset tuo armos alle.*

*Kuule hiljainen kuiskaus
pyyntö tämä syntisen
armahdetun ihmisen*

*Surumielinen huokaus
itku kärsivän sydämen
vuoksi kansamme syntisen.*

Maarit Kenttälä

Luomakunnan ikävä

*Kaikeus huokaa.
Voin kuulla sen yöllä huoneessani,
kun ulkona puut taipuvat tuulessa,
kuin suunnattoman raskaan kuorman
alla
ne kumartuvat*

*ja nousevat taas,
ne puhuvat äärettömin huokauksin
sanatonta kieltä.*

*Ne kumartuvat,
ja nousevat taas,
ne odottavat, Jumalani
vain Sinua.*

Hannu Anttila

Kristitty kilvoittelee pysyäkseen armossa

Jumalan armo on helppo asia teoriassa eikä siihen ole niin vaikeaa uskoa hyvinä päivinä. Siis sellaisina päivinä, kun kaikki menee hyvin ja ajattelemme pysyvämme Jumalan tahdossa. Tällöin armo saatetaan myös kokea niin itsestään selvänä, että siitä puhuminen on vain vanhojen asioiden kertausta.

Armon helppous katoaa välittömästi, kun kristityn elämässä tulee vastoinkäymisiä. Synnin ja oman pahuutensa kanssa kamppaileva yleensä ensimmäiseksi epäilee Jumalan hyvää tahtoa häntä kohtaan ja armon riittävyttä. Ei ole mitään niin vaikeaa kuin luottaa armon riittävän ja sen pitävän pinnalla myös silloin, kun oma elämä tuntuu yksinkertaisesti uppoavan.

On olemassa myös aikoja – eivätkä ne ole edes harvinaisia – jolloin perkele käy kanssamme todelliseen taisteluun. Hän käyttää jopa Jumalan Sanaa osoittaaksensa meille, ettemme ole Jumalan armon arvoisia. Hän osoittaa meille pahuutemme, tappiomme, kapinamme, kylmyytemme ja jakaantuneen sydämemme ja sanoo, ettei todellinen Jumalan lapsi voi olla meidän kaltainen.

Hän myös muistuttaa meitä menneistä tai nykyisistä epäonnistumisistamme (jotka voivat olla toistuvia ja hyvin kipeitä) ja kuiskaa, että olemme elämällämme, teoillamme ja valinnoillamme menettäneet armon ja Jumalan rakkauden.

Nämä ovat hirvittäviä aikoja ja niissä todella koetellaan uskomme perustus – luotammeko yksin Jumalan armoon vai samalla myös omaan hyvyyteemme ja mahdollisuuksiimme. Näihin taisteluihin joutuvat kaikki Jumalan omat.

Sielunvihollinen tuhoo uskon kivijalan

Kiivaimmin perkele haluaa varastaa ymmärryksemme siitä, millaisena Isä näkee meidät joka hetki Poikansa kautta. *Hän haluaa tuhota uskomme ainoan varman kivijalan, hyväksemme luetun Kristuksen vanhurskauden.*

Huomaa tässä tämä suunnaton ero: Jumala sanoo Sanassaan, että Hän Jeesuksen sovitus työn tähden näkee meidät kaikkina aikoina ja kaikissa vaiheissa yhtä puhtaina ja pyhinä kuin oman Poikansa. Saatana taas aiheuttaa meille valtavaa ahdistusta valehtelemalla, että meidän vanhurskaudemme todellisuudessa muodostuu yksinkertaisesti niistä teoista ja valinnoista, joita olemme tehneet.

Armon vaikea ydinsanoma on siinä, että Jumala rakastaa meitä heikkoja ja epäonnistuvia. Jumala on rakastanut meitä siinä määrin, että hän antoi oman sydämensä – Poikansa – saadakseen meidät lähelleen, omikseen.

Armon ydintä voisi hyvin kuvailla myös käyttämällä kirkkoisien sanontaa evankeliumin keskeisestä totuudesta: *Kaikki mikä on minun, on Hänen, ja kaikki mikä on Hänen, on minun.* Minun epäuskoni, syntini, pahuuteni, kapinani ja kylmyyteni ovat Jeesuksen omaa. Hänen puhtautensa, kuuliaisuutensa, pyhyytensä ja rikkautensa ovat minun.

Jumala antaa ehdoita

Armossa on mielestäni kaikkein ihmeellisintä se, että se on jatkuvasti ansaitsematonta ja ehdotonta. Armo virtaa Jumalan

sydämeltä kuin lakkaamaton puro suoraan syntisen ihmisen suurimpaan hätään ja köyhyyteen. *Rikas Jumala antaa ehdoitta rikkauksiaan sille, jolla ei ole mitään.*

Armoa ei voida ansaita, eikä sitä myöskään voida millään omilla teoilla tai onnistumisilla ylläpitää. *Sen päälle ei voi rakentaa – armon päälle voi tulla vain lisää armoa.*

Juuri näissä sanoissa, ansaitsematon ja ehdoton, piilee armon ymmärtämisen vaikeus. Se laittaa koetukselle niin uskossaan vastasyntyneet kuin korkeimmatkin teologit. Kautta koko kristillisyyden historian ovat Jumalan suuresti käyttämät välikappaleetkin olleet polvillaan ja itkeneet tämän ihmeellisen Jumalan olemuksen edessä. He ovat ymmärtäneet jotain Jumalan suunnattomasta armon kirkkaudesta ja sitten joutuneet kuitenkin tunnustamaan, että ovat vain oppipoikia. Armo on liian ihmeellistä kokonaan omaksuttavaksi.

Kuinka meidän oikeustajun ja ihmisjärjen mukaista onkaan, että armon vastaanottamisessa ja/tai siinä elämisessä olisi ehtoja? Kuinka paljon kuulemme sellaisia puheita ja luemme kirjoja, joissa armo on sidottu esimerkiksi kristityn vaelluksen laatuun. Milloin armon ylläpitämiseksi tai jopa lisäämiseksi pitää olla puhdas ja taipvaisiin asti antautunut, milloin taas pitää etsiä Jumalaa ja harjoittaa itseään jumalisuuteen. Näin saamme aikaan ihmistekoisia uskonnollisuutta, jossa Jumalasta tehdään suorituskirjaaja, joka jakaa armoaan kullekin tämän tekojen mukaan. Näin menetetään armo ja samalla kaikki, mikä yleensä on kristillisyydessä olennaista.

Vahvistukaamme armossa

Armo saadaan aina ilmaiseksi. Se on sidottu vain Jeesuksen tahtoon sovittaa meidän syntimme (Hepr. 10:10). *Jumalan armo on jatkuvasti voimassa jokaiselle, joka uskoo.* Se on voimassa ilman ehtoja sille, joka on syntiensä murtama, sille, joka kauhistelee

pahuuttaan ja myös sille, joka ei sitä meidän mielestämme ansaitse. Tämä on tärkeää ymmärtää.

Jumalan armojärjestys on ihmeellinen ja syvää rauhaa tuottava. Jumalan armojärjestyksellä tarkoitetaan seuraavaa: Armo on itsessään täysin ehdotonta ja se tuottaa luonnostaan hedelmänä elämää, joka on Jumalan mielen mukaista. Tämän vastaakohtana on ihmismielen mukainen armojärjestys, jossa pitää ensin täyttää määräytyt vaatimukset ja sen jälkeen voidaan vastaanottaa armo.

Armo kasvattaa meitä jumalisuuteen (Tiit. 2:11-12). Viivy hetki näiden sanojen äärellä ja ime itseesi niiden anti: *Jumala ei vaadi armonsa ansaitsemiseksi tai ylläpitämiseksi mitään, mutta Hänen ehdoton ja ihmeellinen armonsa tuottaa elämää, jossa on Kristuksen lämpöä ja tuoksua.* Mitä enemmän armoa ehdollistetaan ja rajataan, sitä vähemmän se voi tuottaa meissä todellista Jumalan mielen mukaista vaikutusta!

Paavali toivoo viimeisessä kirjeessään ennen kuolemaansa hengelliselle pojalleen Timoteukselle yhtä asiaa ylitse muiden: ”Vahvistu siis, poikani, siinä armossa, joka on Kristuksessa Jeesuksessa” (2. Tim. 2:1).

Näihin sanoihin kätkeytyy koko teologia ja kaikki elämä. Uusi testamentti kehottaa meitä jatkuvasti kilvoittelemaan säilyttääksemme uskomme ja pitääksemme sen puhtaana. Kristitty kilvoittelee pysyäkseen Jumalan armossa (lue mm. Hepr. 2:1, 3:1, 3:14, 4:1, 4:14, 4:16, 10:23)!

Armonyhteys Kristukseen on täydellistä lepoa Hänessä. Joku voi arvostella tätä ja sanoa, että tämä on liian yksinkertaista ja helppoa. Vastaan tällaisiin väitteisiin, että aito usko armolliseen Jumalaan on kyllä yksinkertaista, niin yksinkertaista, että lapsikin voi sen omaksua. Mutta armossa pysyminen – kilvoittelu – ei ole helppoa!

Jaakko Pirttiaho

Valtakunnallinen Kristus-juhla

”Velka on maksettu”

Jyväskylässä 11.-12.8.2007

Tulitpa Oulun, Joensuun, Kuopion, Vaasan, Porin, Tampereen tai etelän suunnalta, ”kaikki tiet” vievät elokuussa Jyväskylään. **Kokouspaikka:** Jyväskylän kristillinen opisto, Sulkulantie 28. – Ilmoittautumisohjeet vieressä.

Lauantai 11.8.

- 12.00 Tulolounas
- 13.00 ”Velka on maksettu.” Krista Lehtinen, Per-Olof Malk
- 14.00 Kahvi
- 14.30 Armo – kadotettu aarre. Jaakko Pirttiaho, Olavi Peltola
- 16.00 Entä armon jälkeen? Per-Olof Malk
- 17.00 Päivällinen
- 18.00 ”Sinun nuori väkesi nousee eteesi” Ps. 110:3. Jaakko Pirttiaho
Nuori polvi jakaa ajatuksiaan ja kysyy vanhemmalta polvelta.
Maarit Kenttälä, Harri ja Riina Saastamoinen ym.
- 20.00 Iltapala
- 20.30 Jeesuksen seurassa eteenpäin. Nuoren polven myöhäiskokous.

Sunnuntai 12.8.

- 8.30 Aamiainen opistolla yöpyneille
- 10.00 Pyhäaamun sana. ”Toivon Ovi.” Olavi Peltola, Matti Pyykkönen, Heikki Mäkelä.
- 12.00 Lounas
- 13.00 Työkaluja epäraamatullisen raamatullisuuden kohtaamiseen.
Juhani Aitomaa, Paavo Lievonon
- 14.00 Kahvi
- 14.30 Kristus meidän toivomme. Paavo Suihkonen
- 15.30 Usko ja tulevaisuus. Jumalan kansan Kristus-juhla. Krista Lehtinen, Jouko Nieminen, Juhani Aitomaa, Per-Olof Malk
- 17.00 Lähtökahvi

Laulu: Trio Keskenkasvuiset, Merja Turkki

Järjestäjät: Evankeliumin Opintoyhdistys ry sekä Yhteistyöryhmä

TERVETULOA!

Lasten ohjelma Kristus-juhlassa

Lapsille järjestetään omaa ohjelmaa Kristus-juhlan aikana seuraavasti: la 11.8. klo 14.30-17 ja su 13.8. klo 10-12 ja 13-15.30. – Lasten ohjelmasta vastaavat Tuula Nousiainen ja Eila Suihkonen. Lasten ohjelma on maksuton. Pyydämme etukäteen tietoa ohjelmaan osallistuvista lapsista.

Majoitus

Yöpyminen opiston oppilasasuntolan 2 hengen huoneissa. Hinta 29 euroa h/ vrk. Hintaan sisältyy aamupala.

Huonevaraus on tehtävä etukäteen. Kiitos!

Ruokailut

Ruokailuhinnat: Lounas 10 €, kahvi ja kahvileipä 2,40 €, päivällinen 7,20 €, iltapala 5,10 €. Erityisruokavaliot tulee ilmoittaa etukäteen.

Tilaamme ruoat opistolta etukäteen. Ennakoilmoittautuminen ruokailuihin on siksi tarpeen. Kiitos!

Ilmoittautuminen

Majoitusvaraukset ja ennakoilmoittautumiset **31.7.2007 mennessä** Evankeliumin Opintoyhdistyksen toimistoon, puh. **(019) 41 42 43** (arkisin klo 10-14) tai sähköpostitse os. evank@evank.org.

Seuraava sukupolvi

Juhlassa on lauantaina erityisohjelmaa niille, jotka ”seuraavana sukupolvena” ottavat vastuun evankeliumin säilymisestä ja leviämisestä maassamme.

Evankeliumin Opintoyhdistys ry

Suomen Evankeliumikoulu

Osoite: PL 17, 05831 Hyvinkää

Puhelin: (019) 41 42 43 (ark. klo 10-15)

Sähköposti: evank@evank.org

Internet kotisivut: www.evank.org
webmaster Petri Malk

Toiminnanjohtaja: Per-Olof Malk

**Opetus- ja sielunhoitotyön
yhteyshenkilöitä:**

Opett. Maire Lyytinen, p. 040-827 7119,
maire.lyytinen@pp.inet.fi

Rov. Olavi Peltola, p. (09) 677 859,
rov.o.peltola@kolumbus.fi

Rov. Sakari Pöyhönen, p. 050-401
8224, sakari.poyhonen@kolumbus.fi

Tri Paavo Suihkonen, p. (014) 373 185

Past. Veikko Wright, p. 050-499 0542,
vww@netti.fi

Tuki työlle/ Pankkiyhteydet:

313130-1171701 (Handelsbanken)
800015-70994146 (Sampopankki)

Laskujen maksutili:

426012-268782 (Lammin Säästöpankki)

Armo riittää -lehti

4. vuosikerta. Lehti on maksuton.
Ilmestyy parillisina kuukausina.

Julkaisija:

Evankeliumin Opintoyhdistys ry

Tilaukset:

PL 17, 05831 Hyvinkää tai
puh. (019) 41 42 43 tai sähköpostilla

Sähköposti: evank@evank.org

Vastaava: Per-Olof Malk

Tietotekniikka: Petri Malk

Aiemmin julkaistuja numeroita voi lukea
Adobe pdf-muodossa osoitteessa
www.evank.org

Painopaikka: Printman, Hyvinkää 2007

M – Suomen
Posti Oyj

Rukous tuntuvan ilon aikana

Herra Jeesus, kallis Vapahtajani! En tiedä, kuinka minun tulisi kiittää ja ylistää sinua kaikesta armostasi ja rakkaudestasi, jonka suloista ja virkistävästä voimasta nyt niin runsain määrin saan nauttia ja tuntea. Monesti minulla on ollut suuri tarve saada lohdutusta, mutta sinä olet aina pitänyt sielustani sydämellistä huolta, jotta se ei joutuisi turmioon.

Nyt maistan ja näen, kuinka suloinen sinä olet, Herra Jeesus. Sinä olet vienyt minut Taaborin vuorelle ja kirkastanut itsesi rakkaimmassa Vapahtajan muodossasi. Nyt tunnen sielussani, että minä olen sinun ja sinä myös minun. Syntini ovat poissa; ne on heitetty meren syvyyteen, ja minä olen sinussa, Herra Jeesus, kokonaan vanhurskas, puhdas ja autuas.

Niin, olen sinussa Jumalan lapsi ja taivaan perillinen ja odotan nyt vain, että sinä, sieluni ylkä, pian tulisit noutamaan

kotiin kalliisti ostamasi rakkaan morsiamen.

Nyt rukoilin, Herra Jeesus, suo minulle armoni, että hyvien päivien kestäessä ”kasvaisin armossa” ja ”ottaisin kaikki Jumalan sota-aseet”, jotta pahana päivänä olisin valmis ja hyvin varustettu taisteluihin.

Ja kun myrsky yllättää minut ja kaikki pimenee minussa ja ympärilläni, oi, auta minua silloin uskomaan, että sinä sillä hetkellä olet minua yhtä lähellä kuin nytkin, ja anna minulle armoa ottaakseni vaarin siitä ”lujasta profeetallisesta sanasta niin kuin pimeässä loistavasta lampusta”, joka on yhtä luotettava sekä hyvinä ja pahoina päivinä.

Kuule minua, Vapahtajani, oman lujan lupauksesi mukaan. Aamen.

Johannes Bäck

”Olemme menettäneet kyvyn käsitellä, miten suunnattoman suuri jännite sisältyy uskontunnustuksen sanoihin: ’kärsi... ristiinnaulittiin, kuoli, haudattiin... nousi kuolleista.’

Kristukseen uskoessaan vanhurskaaksi tullut ihminen tietää, että hänen elämänsä on mielekäs, ei ainoastaan menestyksessä vaan myös epäonnistumisissa, ei ainoastaan loistosuorituksissa vaan myös virhe-suorituksissa, ei ainoastaan suoritustason noustessa vaan myös sen laskeutessa. Kristi-

tyn elämä on siis mielekäs jopa silloin, kun hänen ympäristönsä tai yhteiskunta ei jostain syystä enää hyväksy häntä.

Usko merkitsee, että ihminen, olkoon hän terve tai sairas, työhön kykenevä tai kykenemätön, suorituksiltaan vahva tai heikko, menestykseen tottunut tai menestyksen hylkäämä, syyllinen tai syytön, pitää ehdottomasti ja järkkymättömästi kiinni tästä luottamuksesta, ei vain kuolemassa vaan koko elämänsä ajan.”

Hans Küng